

SKÆBNEDAGEN

MELISSA GREY

Fjer og Flammer

SKÆBNEDAGEN

TREDJE BOG

PÅ DANSK VED RANDI BJERRE HØFRING

ALVILDA

FJER OG FLAMMER 3: SKÆBNEDAGEN

er oversat fra engelsk af Randi Bjerre Høfring
efter *The Savage Dawn*

Copyright © 2017 by Melissa Grey

By arrangement with Ulf Toregård Agency AB and Nowell Management Altair C.

First published in 2017 by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books,
a division of Random House AltairC, a Penguin Random House company

Dansk udgave: © 2017 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelægning: MilleArtDesign

Omslagsillustration: Tommy Kinnerup

Bogen er sat med Antiqua Pro Text og Refrigerator Deluxe

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2017 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 9788771657135

www.alvilda.dk

Til dig, læseren, for at holde fast i Echo – helt til slutningen

KAPITEL ET

I løbet af Echos beskedne levetid havde Agoraen aldrig været så øde. På en gennemsnitlig dag var den proppet til bristepunktet med en vild blanding af personer, der solgte alt fra umage testel til magiske drikke med varierende kraft. Hovedparten af butikkerne var ejet og bemanded af avicener, men de fleste af dem havde forladt deres sikre tilholdssted – Reden – da den viste sig at være mindre sikker, end de havde troet.

Echo gik forbi tilskoddede butiksfacader. Grus knasede under hendes støvler. Ved siden af hende holdt Rowan vågent øje med de skumle typer, der havde nægtet at forlade det engang så myldrende marked efter Redens fald. Han havde stukket hænderne i lommen, og havde det ikke været

for hans anspændte ryg og de sammenbidte kæber, ville han have lignet en, der var ude på en afslappet gåtur. Agoraen var ikke, som den engang havde været, men, tænkte Echo, det var der på den anden side ingen af dem, der var.

Gaslamperne, som oplyste Agoraens huleagtige indre, sendte et uldent, gult lys ud over de tomme borde og mørklagte vinduer. Væk var Crystal, avicenkvinden med de blommefarvede fjer, der havde falbudt en besynderlig samling nipsting fra hele verden. Hvis man ledte efter knapper til at pryde en vest fra Victoria-tiden, var det Crystal, man gik til. Hvis man var på udkig efter et skrumpehoved – forbandet, naturligvis – stjålet fra en obskur kultisk stamme dybt inde i Amazonas regnskove, var det også Crystal, man gik til. Men nu stod hendes lille butik tom, berøvet sine excentriciteter, og så mærkeligt uindbydende ud i Agoraens halvmørke. Væk var også smeden – en avicen ved navn Othello, som havde en dyb og vedholdende besættelse af at tale i jambiske pentametre – og skomageren og bageren.

Skomageren havde repareret mere end ét par af Echos støvler i løbet af årene, og bageren plejede at stikke hende lækkerier, når hans kone ikke så det, i bytte for det seneste nummer af *Spider-Man*. Hun havde set skomageren i et af de overfyldte værelser på Avalon Castle, hvor de overlevende efter angrebet på Reden havde søgt tilflugt, men bageren stod opført blandt de savnede. En væg i slottets foyer var blevet udpeget som tavle, hvor folk kunne sætte opslag om bortkomne familied medlemmer op, men Echo havde kun ladet blikket glide hen over den en enkelt gang, og kun i få sekunder. Den fik hende til at føle det, som om istapper skød frem i hendes mave og spiddede hendes bløde indre organer med deres skarpe kulde. Der var alt for mange navne på den tavle, som hun

huskede, alt for mange ansigter, som hun kendte. Men hun kunne intet gøre for de savnede og de døde. Det var i hvert fald det, hun sagde til sig selv.

Hun spekulerede på, om Crystal havde overlevet angrebet på Reden. Echo havde ikke set billeder af hende på tavlen, men hun havde heller ikke dvælet ved hvert eneste af dem. Hun havde brugt et par dage med at lade blikket glide over flygtningenes plagede ansigter på Avalon, men det havde været på nippet til at gøre hende skør. Det var lettere at tænke på de folk, hvis ansigter hun *ikke* så, konstaterede Echo. Hun kunne ikke bære at tænke på dem som døde, og hvis de på mirakuløs vis ikke var det, kunne hun ikke bære at se anklagen, som hun frygtede, ville lyse ud af deres øjne. Ikke alle avicener gav Echo skylden for tragedien, der havde ramt dem, men der var nok af dem til, at den glødende skyldfølelse i Echos hjerte blev blæst op til en brølende ild.

Echo og Rowan holdt sig i udkanten af Agoraen for at undgå de få sælgere, der var blevet hængende – troldmænd, hver evig eneste af dem, som formentlig forsøgte at sælge mumificerede killinger eller noget tilsvarende afskyeligt. Deres blege blikke borede sig ind i hendes ryg. De iagttog hende, men de nærmede sig ikke. En lille del af Echo håbede, at de var bange for hende. Troldmænd havde en skidt karakter og burde kun optræde i eventyr, hvor fupmagere tryllede førstefødte væk eller tvang prinsesser til at spinde guld, til deres fingre faldt af. De var så uhyrlige, som det var muligt for mennesker at blive, og hvis uhyrer var bange for Echo, havde hun måske en chance i det kaotiske eventyr, som hendes eget liv havde udviklet sig til.

Hun satte farten ned, da hun nærmede sig sit mål: Perrins Fortryllende Fornødenheder.

”Venter du herude?” spurgte hun Rowan. Hun kunne ikke lide troldmændenes udseende, selv om det var nyt for hende at være frygtsom. Efter Rowans korte nik at dømmе brød han sig heller ikke om dem.

”Skynd dig.” Han stillede sig op ved døren og lignede til trods for sit civile tøj umiskendeligt en stærk krigshøgrekrut. Han havde også forandret sig lige så meget som Echo. Echo åndede tungt ud og mandede sig op til at gå ind i butikken.

Døren gik op med en svag knirken. Hængslerne var rustne, det blev metal nemt hernede i Agoraen, men Perrin havde været pernitten med at holde sin butik – og han havde brystet sig af det. Men han var her ikke længere – hverken til at smøre hængsler, til at tørre glasdiskene af eller til at fylde op i de små skåle med duftende blomster, som stod strategisk placeret rundt om i butiksløkalet. Kronbladene var for længst visnede, og montererne havde samlet et tykt lag støv. Rundt omkring skar håndaftryk gennem snavset som bevis på, at nogen havde pillet ved beskyttelsesbesværgelserne, som Perrin havde lagt over montererne for at bevogte deres indhold. Montererne var i det store hele tomme nu, ryddet for alt af bare den mindste værdi. Synet sendte bølger af skyld ind over Echo. Hun havde slet ikke tænkt på, at der ikke ville være nogen til at passe Perrins butik efter . . . ja, altså, efter.

Hvis hun skulle være fuldstændig ærlig over for sig selv – og det undgik hun mere, end hun brød sig om at indrømme – var hun med vilje veget uden om at tænke på Perrin. Hun havde ikke ønsket at huske ham. Ikke hans liv. Ikke hans død. Minder var en byrde, som blev båret af de overlevende. At dø var let – det vidste Echo nu. Det kunne være smertefuldt eller skræmmende eller alt muligt andet, men når det var overstået, var det overstået. Hun var død én gang tidligere.

Hun vidste bedre end de fleste, hvad hun talte om. Det var det at leve, som var svært. At fortsætte fremad, når minder higede efter at trække en tilbage ... dét var den egentlige udfordring. Som for Sisyfos, der skubbede sin rullesten opad i al evighed, var det et slag, der ikke kunne vindes. Men de levende blev ved med at forsøge, for det var dét, der holdt dem i live. At fortsætte for ikke at blive knust under rullestenens vægt. Det ville svare til at give op, og at give op var ikke en mulighed. Det havde det aldrig været, ikke for Echo, ikke siden hun stak sig selv i hjertet og uløseligt bandt sit liv til tusinders skæbne.

Echo gik mod baglokalet i Perrins butik, hvor hun vidste, at han opbevarede de ting, der var for dyre eller sjældne eller decideret farlige at udstille. Det prikkede i huden mellem hendes skulderblade, som om hun ikke var alene. Et blik rundt viste, at det var hun, men fornemmelsen varede ved. Spøgelser, altså. Eller skyldfølelse. Nogle gange var det svært at kende forskel. Selv om hun ikke havde lyst til at huske Perrin, var det kun et spørgsmål om tid, før minderne – lunefulde og grusomme som de var – indhentede hende. Hun havde ikke lyst til at huske første gang, hun var kommet ind i netop denne butik, mens hun knugede Ala'ens hånd og med øjne så store som tekopper lod sig overvælde af det inderligt uorganiserede udvalg af glitrende varer. Hun havde ikke lyst til at huske kagen, han havde givet hende, da han tog hende i at stirre på den åbne æske med makroner på disken – den havde smagt af hindbær, og det næsten vammelsøde fyld havde klistret til hendes gane. Hun havde ikke lyst til at huske første gang, hun havde sagt ja til at lave en opgave for ham – af en eller anden grund havde han ønsket et Mickey Mantle-baseballkort fra 1961 – ”I fineste stand, ellers kan du

godt glemme at forsøge dig med det” – og altså havde Echo opsporet en samler, var lusket ind på hans kontor og havde snuppet kortet fra hans album, da han gik ud til frokost. Perrin havde til gengæld givet Echo seks måneders forsyninger af skyggestøv og lært hende om avicenernes bytteøkonomi.

Og det var sådan, hun fandt ud af, at hun egnede sig bedre som tyv end som simpel lommetyv. Hun opdagede noget om sig selv: Hun var god til at stjæle andre folks ting, rigtig god, og bevidstheden om, at hun havde udviklet et sådant talent, fyldte hende med en selvtillid, hun aldrig tidligere havde haft. Hun havde ikke lyst til at huske, i hvor høj grad den person, hun var nu, var blevet formet af Perrins ønske om et baseballkort. Og hun havde ikke lyst til at huske sidste gang, hun havde set ham, uhyggeligt ubevægelig, enten død eller døende og reduceret til en sølle bunke laser i hjørnet af en fugtig fangekælder dybt under Wyvern's Keep. Hun havde ikke sagt farvel. Hun havde været vred på ham. Han havde fortalt drakharianerne om hende – hvad hun gjorde, og hvor de kunne finde hende – og det havde ikke gjort nogen forskel for hende, at informationerne var blevet tortureret ud af ham, eller at han var død bange og alene og forpint.

Fortrydelse flåede i Echos indre som et dyr, der kæmper for at slippe fri. Hendes blik blev sløret, mens hun gennemrodede baglokalet, der var mere uordentligt, end det havde været, selv da Perrin var i live. Hans optegnelser var ikke så meget et system som en løs samling papirer, der lå spredt ud over hans skrivebord, var proppet ned i skuffer og væltede ud fra tætpakkede boghylder. Dét, hun ledte efter, ville højst sandsynligt være skjult. Det var lykkedes Perrin at spore hende for drakharianerne ved hjælp af et armbånd, han havde lavet af flettet læder, blanke perler og sine egne fjer.

Echo havde ladet armbåndet ligge i sin celle i Wyvern's Keep, men hun vidste, at en sporingsgenstand var lige gyldig uden en måde at spore den på. Han havde sikkert brugt en spådomsskål eller et spejl eller noget andet i den stil til at lokalisere Echos armbånd. Det var det samme armbånd, Caius og hans drakhanske agenter havde brugt til at finde hende, da hun havde været på jagt efter de ting, som Rose havde spredt rundt om i verden, en skattejagt, der havde ført direkte til ildfuglen. Det var fjerene, der havde gjort det muligt at lokalisere armbåndet. En smule biologisk materiale, en snedig besværgelse og en reflekterende overflade at binde en amulet til, *et voila*: en sporingsbesværgelse så nem, at selv en butiksejer kunne bruge den. Hvis Perrin havde været i nærheden, så Echo kunne spørge ham, hvorfor han havde gjort det, ville han sikkert have svaret, at det var for at holde lidt øje med hende. Men han var ikke i nærheden, så hun kunne ikke spørge ham. Hun skubbede en stak bøger ned fra en kasse og fór sammen, da støjen gav genlyd i den forladte butik. Armbåndets modpart måtte være her et eller andet sted. Hvis ikke det var her, var deres eneste spor til at finde Caius dødt. Dødt, dødt, dødt.

Hun skulle have sagt "Farvel."

Hun skulle have sagt "Jeg er ked af, at du blev blandet ind i det her rod."

Hun skulle have sagt "Tak for makronen. Den var dejlig, og jeg var så sulten, og du var venlig mod mig på et tidspunkt, hvor jeg næsten ingen venlighed havde mødt."

Men hun havde ikke sagt noget af det. Hun havde ladet hans knuste krop ligge og rådne op i den fangekælder, og nu var der ingen tilbage at sige noget til overhovedet.

Echo trådte over knust glas og sammenbrusede borde, mens hun nærmede sig kontoret, hvor Perrin opbevarede sine regnskabsbøger.

Det var et beskedent kontor. Store, digre værker, indbundet i jævnt, brunt læder, fyldte hylderne, og ryggene var prægede med gyldne datoer, der gik helt tilbage til det sene 19. århundrede. Agoraen havde været her længe. Da markedet blev grundlagt, havde øen været en hollandsk koloni ved navn New Amsterdam, og Agoraen havde klaret sig gennem årene siden. Perrins optegnelser var omhyggeligt arrangeret i kronologisk orden på hylder, der dækkede hver eneste centimeter af væggene. Bøgernes indbindinger var slidt glatte af ælde og brug. Som de fleste avicenske foretagender havde forretningen kørt med et indviklet byttesystem. Echos samarbejde med Perrin havde været relativt enkelt. Han havde ønsket. Hun opfyldte dem ved at skaffe ting og sager ude i menneskenes verden, som det var vanskeligt for en avicen at få fat på, og til gengæld forsynede han hende med skyggestøv.

Men hun havde set ham arbejde i butikken og vidste, at hans øvrige aftaler ikke altid havde været så enkle. Butikejeren havde vævet et kompliceret spind af tjenester og tilgodehavender, og hver af disse bøger var en optegnelse over hver eneste transaktion, han havde indgået i det årstal, der stod trykt på ryggen. Bøgerne var tydeligvis med jævne mellemrum blevet trukket ned fra hylderne. De havde samlet en smule støv i løbet af de seneste måneders forsømmelse, men de viste stadig tegn på tidligere regelmæssig brug. Echo tvivlede ikke på, at Perrin huskede – med hjælp fra sine detaljerede og ajourførte optegnelser – hver eneste tjeneste, som de avicener – og lejlighedsvis troldmænd – der kom gennem hans butik, skyldte ham. Et mindre opmærksomt

blik ville måske ikke have opdaget den minimale afvigelse i bøgerne, men Echo, der havde tilbragt hovedparten af sit liv omgivet af bøger i varierende stadier af forfald, bemærkede den.

En enkelt regnskabsbog, næsten identisk med dens naboer. Året, skrevet med falmede guldbogstaver på ryggen: 1961. Echo greb efter et hukommelsesglimt: Perrin, der på en af de stille dage i butikken havde været i gang med at opstille en liste over de største baseballhold i sportens historie, da Echo havde stukket snuden ind for at forsyne sig med skyggestøv, blot for at blive fanget ind i en af hans passionerede enetaler om sport. Hun havde glemt det meste af det, han sagde, men hun huskede entusiasmen i hans stemme, da han beskrev 1961-Yankee'ernes mange dyder: vindere af det års World Series efter at have besejret Cincinnati Reds i fem kampe; hjemsted for Mickey Mantle og Roger Maris, som var berømt for overbevisende at slå Babe Ruths home run-rekord. Mindet ville sikkert være forblevet begravet dybt i Echos underbevidsthed, hvis ikke det havde været for netop dén regnskabsbogs tilstand.

Ryggen var ikke knækket.

Læderet viste tegn på, at bogen var blevet brugt, især oppe foroven, hvor man ville have lagt fingrene mod bogen for at trække den ned fra hylden. Men i modsætning til alle de øvrige regnskabsbøger i kontoret viste den ingen tegn på at have været åbnet gentagne gange. Denne bog var ikke til at læse i. Hun lagde hånden på den og trak.

Regnskabsbogen gled ikke ned fra hylden, som den burde have gjort. I stedet vippede den bagover som et håndtag. Echo fortsatte med at trække forsigtigt i bogen, til hun mærkede et klik. Reolen svang frem mod hende og afslørede en lille niche i væggen.

”Bingo,” hviskede Echo.

Inde i alkoven var skatte, som Perrin ønskede at holde skjult – nogle mere indlysende kostbare end andre. En træfløjet ramme husede tre ferrotypier af avicener, som Echo aldrig havde set før. Avicenerne på billederne var alle lave som Perrin, og en af de yngre havde hans dybtliggende øjne. Højest sandsynligt familie. Hvis fotografierne var blevet gemt væk i den her hemmelige niche, havde de sikkert betydet en hel del for Perrin. Han ville aldrig komme tilbage efter dem, og det virkede på en eller anden måde forkert at lade dem blive glemt her. Echo svang rygsækken af skuldrene og lynede den op. Hun foldede forsigtigt triptykonet og svøbte det i et tørklæde, som hun fandt klumpet sammen på bunden af rygsækken. Måske vidste Ala’en, om Perrin havde nogen overlevende slægtninge, som ville blive glade for billederne. Hvis ikke ville Echo beholde dem, og selv om hun ikke kendte navnene på avicenerne på fotografierne, ville hun huske deres ansigter. For Perrin.

På den øverste hylde i nichen fandt hun det, hun ledte efter: en sølvskål, prydet med snirklede raderinger, som snoede sig hele vejen rundt om skålens ydre. Det var en spådomsskål. Den samme, som Perrin måtte have brugt til at spore armbåndet, han havde givet hende. Nede i skålen lå en bold af mangefarvede elastikker. Echo lagde den til side – hun tvivlede stærkt på, at den havde noget med skålen og dens anvendelse at gøre. Perrins hamstringstendenser havde altid været noget besynderlige.

Skålen føltes tung i hendes hænder, meget tungere, end den så ud. Den måtte være lavet af massivt sølv og ikke bare belagt med det. Mønstret, der var skåret ind i dens sider, afbildede roser viklet ind i ranker og lange, smidige grene af

blomstrende malurt med de karakteristiske tynde og skarpe blade. Begge blomster var almindelige i spådomsritualer, og Echo formodede, at det havde forstærket skålens magi at skære dem ind i sølvet. Hun holdt den med begge hænder og trak vejret dybt. Ala'en havde forsøgt at lære hende meditationsteknikker, men Echo havde indtil videre vist sig at være en elendig elev. Det var så sjældent, at hjulene i hendes sind holdt op med at snurre længe nok til, at hun kunne finde det rolige sted, som Ala'en insisterede på var der. Men Echo forsøgte nu – hun trak vejret i langsomme, afslappede indåndinger og koncentrerede sig udelukkende om sølvskålen. Dens vægt. Hvordan den følte i hendes hænder.

Hun lukkede øjnene. I stilheden lyttede hun efter lyden af blodet, der susede gennem hendes årer, hendes hjerteslag, strømmen af luft i hendes lunger. Og så fandt hun det. Det rolige sted. Og da først hun var der, vidste hun præcis, hvad Ala'en havde talt om under de endeløse lektioner. Hun var hyperopmærksom på nervespidserne i huden. Alle hendes sanser var forstærkede. Hun hørte en mus pile over gulvet inde i butikslokalet og den svage mumlen ude i Agoraen, hvor troldmændene passede deres sager. Sølvskålen var kølig mod hendes håndflader, og jo mere hun rettede sin opmærksomhed mod den, jo mere noterede hun sig ved den. Der var magi i den – den var forarbejdet ind i selve metallet – måske af den, som havde lavet udkæringerne.

En almindelig skål ville aldrig summe af den slags energi.

Echo slog øjnene op. Fornemmelsen af magi efterlod hende i en svimlende bølge, som luft, der blev slået ud af lungerne efter et slag i maven. Ala'en havde sagt noget om at frigøre sig fra meditationstilstanden, men Echo havde ikke rigtigt hørt efter. Det ønskede hun nu, at hun havde.

Hun brugte et øjeblik på at genvinde balancen og samle sig. Det føltes, som om hendes hud var trukket en lille smule for stramt ud over skelettet, og lydene, hun havde bemærket, havde trukket sig tilbage ind i stilheden, for svage eller for langt væk til, at hun kunne høre dem. Hun lovede sig selv, at hun rent faktisk ville høre efter, når Ala'en delte ud af sin visdom, næste gang de satte sig ned for at sludre. Der var så meget, Echo måtte lære, så meget, hun ikke forstod. Echo havde altid bevæbnet sig med viden og på den måde følt sig knap så hjælpeløs. Selv da hun som helt lille var stukket af hjemmefra og havde levet af stjalne levninger, havde hun haft bøgerne i biblioteket som fast grund under fødderne. Det var ikke lige så let at lytte som at læse, i hvert fald ikke for Echo, men hun aflagde et tavst løfte om at blive bedre til det fremover. Ala'en havde brug for, at Echo leverede sit allerbedste. Det samme havde alle hendes venner – hendes familie.

Caius havde brug for det.

Og hun ville give dem sit allerbedste.

Echo lagde skålen ned i rygsækken og lynede den til. Hun kastede et sidste hurtigt blik ud over kontoret. Måske kunne Ala'en sende en eller anden herved – hvis man da kunne undvære nogen – for at samle Perrins ting sammen. Eller måske kunne hun ligefrem overtage butikken. Verden ville blive normal igen. Det skulle Echo nok sørge for. Eller dø i forsøget på det. En af delene.

Hun slyngede rygsækken over skulderen og forlod Perrins Fortryllende Fornødenheder, muligvis for sidste gang.

Rowan løftede et spørgende øjenbryn, da hun sluttede sig til ham. ”Fandt du det?”

Hun nikkede. ”Lige hvor jeg troede, det ville være.”

”Godt,” svarede Rowan. ”Og lad os så se at komme ud

herfra, før de der troldmænd bliver modige nok til at forsøge at få fingrene i en ildfugl.”

”Ved du hvad? Jeg tror faktisk, at jeg bedre kunne lide det, da alle var fuldstændig ligeglade med mig.” Men den tid, funderede Echo, var for længst forbi. Hun var en, man lagde mærke til nu, hvad enten hun ville eller ej.

Bevæbnet med den nyfundne spådomsskål gik Echo ud af Agoraen, mens hun ignorerede troldmændenes nysgerrige stirren og Rowans hårde svarblikke. Hun følte sig lettere, da hun forlod markedet – beroliget af, at hun rent faktisk gjorde noget, at hun havde et formål. Med fjedrende skridt trådte hun ud ad den hemmelige indgang, der lå i hotdogrestauranten på St. Marks Place, og indåndede noget ikke-helt-så-frisk byluft.

Fremad og opad, tænkte Echo. Der var arbejde at se til. Hun havde en lokaliseringsbesværgelse at lære og en forsvunden prins at finde.